

DEBRECENI REFORMÁTUS
HITTUDOMÁNYI
EGYETEM

ALUMNI HÍRLEVÉL

Tartalom

Köszöntő.....	1
Áhítat.....	2
Hírek.....	4
Hangolódó.....	8

Impresszum

Készítette:

Dr. Hodossi Sándor
(intézményi alumni
felelős)

Dr. Morvai Laura
(alumni referens)

Alumni Központ elérhetőségei:

4026 Debrecen,
Kálvin tér 16.

Telefon: +36 52 518-536

E-mail: alumni@drhe.hu

Köszöntő

Ötévéssek lettünk!

Az életben talán az első öt év hozza a legtöbb változást. Egy újszülöttnak fogalma sincs arról, mennyi mindenen fog keresztülmenni az ötödik születésnapjáig. Mennyi sírás, mennyi nevetés, öröm és csalódás vár rá a következő években. Amikor 2017 őszén elkezdtek munkánkat, mi sem igazán tudtuk, mire vállalkozunk. Nem voltunk tisztában reális lehetőségeinkkel, de korlátainkkal sem. A célok, a feladatok kezdettől egyértelműek voltak, de a „hogyan?” nagy kérdés volt számunkra. Azt tudtuk, hogy szeretnénk erősíteni volt hallgatóink egyetemhez való kötődését, de azt nem, hogyan tudjuk ezt elérni. Azt tudtuk, hogy feladatunk lesz a DPR működtetése, az intézményi mérések rendszerének kidolgozása, de azt nem igazán, hogyan kezdjük hozzá. Az első években feladatul kaptuk a jubileumi diplomaosztóval kapcsolatos tevékenységeket is, de ez a feladatkör időközben visszakerült a felnőttképzési központhoz.

Mi történt velünk ezalatt az öt év alatt? Részünk lehetett sok-sok emlékezetes, élményben, felemelő, megható pillanatban a kirándulások, évfolyam és csoporttalálkozók, vagy éppen az Antológia szervezése körüli sok-sok telefonbeszélgetés, levélváltás során. Ugyanakkor néha fel kellett tennünk magunknak a kérdést: „Tejfoggal kőbe mért haraptál?” Be kell vallanunk, hogy olyan kezdeményezéseink is voltak, amelyeket kudarcként éltünk meg. Ilyen volt az első Alumni Családi Nap, amit nem övezett nagy érdeklődés, vagy a végzős évfolyamnak szervezett „100 nap a diplomáig” találkozó, amely során az alumni lehetőségekről is szóltunk.

Öt évvel ezelőtt megpróbáltunk felnőni a feladathoz. Ehhez sokat kellett tanulnunk. A magyar és idegen nyelvű szakirodalomból, azoktól a hazai és határon túli testvérintézményektől, akik előrébb jártak nálunk ezen a területen. Építettünk adatbázist, alakítottunk ki kommunikációs felületeket a kapcsolattartásra, amelyeket igyekeztünk megtölteni tartalommal. Szerveztünk konferenciát, látogattunk intézményeket, és igyekeztünk méréseink eredményeit publikálni, szakmai konferenciákon osztani meg. Hírleveleket jelentettünk meg, eközben kiépítettük az országosan is párhát ritkító rendszerét az intézményi méréseknek.

Amikor már azt gondoltuk, hogy „belenőttünk a kabátba”, beütött a járvány, és mindent újra kellett gondolnunk. A megváltozott helyzetben meg kellett keresni azokat a formákat, amelyek segítségével személyes jelenlét nélkül is folytatni tudjuk tevékenységünket. Így született meg az Antológia ötlete, az online alumni totó műfaja, így váltak hangsúlyosabbá tevékenységünkben a hírlevelek.

Ötévesek lettünk. Az élet második öt esztendeje is sok változást ígér. Isten gondviselő kegyelmében bízva állunk elébe!

Hodossi Sándor, Morvai Laura

Áhítat

Megéri építkezni?

Nehémiás 3,34-35

Minek? Teljesen értelmetlen! Úgysem fog sikerülni! Hányszor hallhatta az építkezés közben Nehémiás, hányszor hallhatta Nádasdy Ferenc vagy éppen Bory Jenő? Hányszor hallottuk mi is, mikor álmainkat légváraknak tartotta környezetünk. De talán mi is így gondolkodunk mások terveiről, álmairól.

Miért ragaszkodott Nehémiás az újjáépítéshez? Azért, hogy a múltat hozza vissza? De lehet-e ugyanúgy és ugyanazt folytatni, ami egyszer régen megszakadt? És miért épített fényűző kastély a semmi közepén Nádasdy Ferenc Sárladányban? Miért akart Bory Jenő egy régi korok hangulatát idéző betonvárat létrehozni a 20. században? Mit tudnak a kövek, hogy ennyire fontosak az ember számára? Miért akarjuk oly elszántan felidézni, jelenvalóvá tenni múltunkat? Talán azért, mert ez erősít meg minket identitásunkban? A kövek, falak arról is vallanak, hogy kik is vagyunk mi valójában? Vagy még inkább arról, hogy kik szeretnénk lenni, mire vágyunk, milyen álmaink vannak?

Jeruzsálem a szent város. Dávid városa, az Úr templomának városa. Ezt azok is jól tudták, akik már a babiloni fogságban születtek. A biztonság, az erő, az Istentől való megajándékozottság jelképe és bizonyítéka a szent város. Aztán mégis csúfos vége lett. Elfoglalták, lerombolták. Véglegesen? A Perzsiában fényes karriert befutó júdai származású Nehémiás szerint ez lehetetlen. Addig nem nyugodott, amíg el nem kezdte az általa csak a kollektív emlékezetből ismert város újjáépítést. Miközben igyekezetét értetlenség, gúny, vagy éppen közöny övezte. Minek? Teljesen értelmetlen! Úgysem fog sikerülni!

Nádasdy Lipót a beszédes nevű Sárladányba helyezte át családjá székhelyét, ahol fia, Ferenc egy elképzelt múltat álmódott meg. Tisztelegve az ősök, elhunyt felesége előtt, és a családi legendárium szerinti angol származást megidézve a Tudor korabeli külsőségekkel. Minek? Teljesen értelmetlen!

Bory Jenő várat építő elszántsága talán még furcsább. Ha van korszerűtlen, értelmetlen, megmosolyogtató ötlet a 20. század elején egy építész számára, akkor egy betonvár építése valószínűleg az. Egy középkori hangulatot árasztó betonvár a város szélén, az Öreg-hegy alján? Képtelenség. Ez minden, csak nem modern, nem haladó. Ennek ellenére a viharos történelmi, társadalmi átalakulások közepette Bory Jenő csak építette-építette a maga várát. A trianoni trauma után, a második világháború bombázásai közepette, sőt a Rákosi diktatúra idején is. Negyvenhat évig, 1912-1958 között, egészen haláláig. Miért? Pusztán azért, hogy feleségének kedveskedjen? Erre bizonyára lett volna más, egyszerűbb és kevésbé költséges módja is. Talán azért, hogy hirdessék a falak a történelmi traumák idején: „Él magyar, áll Buda még!”? Talán azért, hogy a vár biztonságos közegében elsírhasa: „Nem ér a nevem! A vár megvéd, biztonságot ad, ide tudok bújni a feldolgozhatatlan szörnyűségek elől.”

Nehémiás, Nádasdy Ferenc és Bory Jenő nagyon sok mindenben különböztek egymástól. De közös volt bennük a leküzdhetetlen, elemi vágy az építésre. Mert egyikőjük sem pusztán falakat látott maga előtt. A falakkal üzentek a jelennek, üzentek a jövőnek. Nehémiás azt, hogy él az Isten, és új kezdetet ad népének. Nádasdy Ferenc és Bory Jenő üzenete sokkal személyesebb, ők párjukhoz, jelenükhöz való viszonyukról vallottak az általuk megálmodott épülettel.

Kedves kirándulók! Mi is építünk. Talán nem kőfalakat, de építünk kapcsolatokat, barátságokat, családot, gyülekezetet, közösséget. Építkezéseinkkel üzenünk magunkról is környezetünknek. Arról, hogy kik vagyunk, arról, hogy mi a fontos számunkra. Nehémiás, Nádasdy Ferenc, Bory Jenő nem csak a puszta falakat, nem csak a lehangelő környezetet látta maga körül. Ők mindhárman messzebbre néztek. Túl láttak a mindennapok nehézségein. Erre mi is képesek lehetünk. Nem muszáj belefulladnunk az aktuális nehézségek elkésérítő valóságába! Nem muszáj hallgatni azokra, akik bármikor bármiről meg tudják mondani, hogy miért lehetetlen, miért értelmetlen. Mi is tekinthetünk életünkre, világunkra kívülről, Isten perspektívájából. Mert akkor kerülnek helyükre a dolgok, és csak így kap értelmet mindenféle fizikai vagy lelki építkezés.

Hodossi Sándor

Alumni kirándulás, ha a kövek beszélni tudnának

Gyors létszámellenőrzés után szombaton reggel izgatottan indultunk útnak az alumnis kis csapattal a cívisvárosból hazánk hajdani koronázó városába, Székesfehérvárra. Első utunk az egyik legfontosabb történelmi helyre vezetett az Aranybulla emlékműhöz, ahol megcsémélhettük Rétfalvi Sándor által készített mészkő emlékművét és annak megszépült gyalogosbarát környezetét. A magyar alkotmány alapját jelentő szabadságlevelet, az Aranybullát 1222-ben II. András király hirdette ki Székesfehérváron. Ezért is kezdtük ezen a helyen a kirándulásunkat.

A látogatásunk következő helyszíne, amely a város talán legkülönlegesebb építményénél a Bory-várnál folytatódott, ez az épület az örök szerelem jelképeként épült. Bory Jenő szobrászművész és építészmérnök épített, saját tervei és fantáziája alapján 40 nyáron keresztül, emléket emelve a hitvesi szeretetnek és művészi álmainak. Az építést, a részletek állandó finomítását és csiszolását egészen haláláig folytatta, többnyire egyedül, a két kezére hagyatkozva dolgozott. A vár igazi különlegességét az adta, hogy szinte az egészet a feleségével alkotta meg. Lenyűgöző és zsúfolásig kiállított festmények, valamint emléktárgyak hirdetik a múlt történelmét. Itt egy csoportképpel örökítettük meg, hogy itt jártunk.

Első napunk délutánján egy igazi mesebeli kastélylátogatáson vehettünk részt Nádasdladányban a csapattal. Magyarországon egyedülálló építészeti kuriózum, gyönyörűen restaurált és választékos ízléssel berendezett a Nádasdy-kastély. Az építményt kovácsoltvas csillárok, faragott fabútorok, festett üveglakok teszik díszessé, amelyek még ma is az elmúlt idők híres mestereinek keze munkáit dicsérik.

A legérdekesebb helységben az Ősök Csarnokában kezdtük kastélytúránkat, ahol a Nádasdy család felmenőinek egészalakos festményeit, gigantikus kovácsoltvas csillárját, hatalmas márványkandallóját és pompás kandeláberéit vehettük szemügyre. A korabeli és korhű bútorokkal, dísz tárgyakkal berendezett szobák élethűen idézik a főúri világ hangulatát. A kastély közel 20 hektáros angolparkjában séta közben fedezhettük fel a különböző növényritkaságokat és más-más szögből csodálhattuk meg a kastélyt. Természetesen a kastély előtt egy csoportképpel örökítettük meg, hogy itt voltunk.

Vacsoránk elfogyasztását követően egy rövid áhítaton vettünk részt, amelyen Tanár Úr Nehémiás könyvéből olvasott fel nekünk, Jeruzsálem várfalának az építőiről. Nehémiás útját mesélte el a lerombolt Jeruzsálem városát, valamint az erődítmények újjáépítésének történetét.

Mit tudnak a kövek mesélni az utókornak? Miért akarjuk jelenvalóvá tenni a múltat? Ezeket a kérdéseket tette fel nekünk Tanár Úr, hogy gondolkodjunk el róla. Jeruzsálem az Úr templomának a városa, az Istentől való megajándékozottságnak a jelképe. Lerombolták. És ekkor felmerült a kérdés, hogy végleg vége? Nehémiás igyekezett a gúny és közöny ellenére felépíteni a templomot. Tanár Úr párhuzamba állította a nap folyamán látott erődtítményekkel kastélyokkal és várakkal a felolvasott igeszakaszt.

Életszerű, hogy a falak védelmet hirdetnek a nagy traumák idején. A vár megvéd biztonságot ad. El lehet benne bújni.

Bory Jenőben és Nádasdyban az a közös, hogy mindkettőjüknél a leküzdhetetlen elemi vágy jelenik meg, hogy üzenni akartak a jelennek és a jövőnek, valamint párjuknak.

„Kedves Kirándulók, mi is építünk kapcsolatot, családot, gyülekezetet és üzenünk magunknak és másoknak is. A végén rájövünk, hogy Isten perspektívájából fizikai és lelki értelmet nyer minden.”

Szombat este megtartottuk első Hodossi Sándor Tanár Úr által tartott borkóstolónkat. Izgatottan vártuk az alkalmat, hiszen most először egy hangulatos házi borkóstolón vehettünk részt, mely keretében megismerkedhettünk a környékre jellemző borokkal. Átfogó ismereteket szerezhettünk a térségre jellemző nedűkről, mindezt egy autentikus sajttal és finom falatkák társaságában, fesztelen hangulatban.

Felejthetetlen és könnyed hangulatú, élmény dús nap és a borszeretetet ötvöző kóstoló végeztével egy teszt és kvíz kérdés vetélkedőn vettünk részt, amely a napközben elhangzott információkból lett összeállítva. A fődíj egy nagy tábla csokoládé volt.

Vasárnap délelőtt kicsit esős időben Székesfehérvár nevezetességeit fedezhettük fel. Elsőként a Kossuth utcában található órajátékot, melynek figurái a magyar történelem legendás királyait és jól ismert történelmi alakjait ábrázolja, mint például Szent István királyt, Imre herceget, Szent László királyt, Szent Erzsébetet, Mátyás királyt, valamint Beatrix királynét is.

A város terének közepén helyezkedik el Ohmann Béla alkotása, amely a város történelmének állít emléket. Ez egy vörös márvány díszkút, amelyen három oroszán ül komoly tekintettel, hátukon tartva az Országalmát. A városháza főtere nemcsak e miatt érdemel kiemelt figyelmet, hanem azért is, mert itt áll a Püspöki Palota és a Székesfehérvári Egyházmegyei Múzeum illetve maga a városháza is.

Ebéd után a gödöllői Grassalkovich-kastélyba vezetett utunk, amely a Grassalkovich családnak Gödöllő belterületén található Budapesttől mintegy 25 kilométerre északra. Magyarország egyik legnagyobb és legimpozánsabb barokk kastélya, amely Sissi királyné kedvenc magyar kastélya volt. A kastély látogatásunk során élő zenés kvartett koncerten vehettünk részt a szervezők jóvoltából.

Emlékezetes és csodálatos kiránduláson vehettünk részt, és bízunk benne, hogy fogunk még ilyen gyönyörű helyeken jövőre is együtt kirándulni egy hasonlóan nagyszerű csapattal.

Bokor Judit

Hitoktatás csoporttalálkozó

DRHE, 2022.09.17.

2003-ban végeztünk az akkor még Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola néven működő intézmény tanító - református hitoktató szakán.

Azóta még egyetlen egyszer sem sikerült összegyűlnünk újra, pedig voltak próbálkozások, de valahogy mindig megghiúsult a megvalósítás. Idén szeptemberben valamiféle csoda folytán 1 társunk kivételével mindenki érezte, hogy elérkezett az idő. 19 év után. Igen, pont ezt a szép kerek számot sikerült megcéloznunk, de az ötlet hallatán senkiben sem vetődött fel a gondolat, hogy még egy évet várunk kéne.

2022.szeptember 17-én találkoztunk újra a régi főiskola épületénél. Nagy örömeinkre 2 meghatározó szerepet betöltő tanárunk is el tudott jönni, akik sokat segítettek nekünk a főiskolás nehézségek viharai közt: Csorba Péter és Hodossi Sándor.

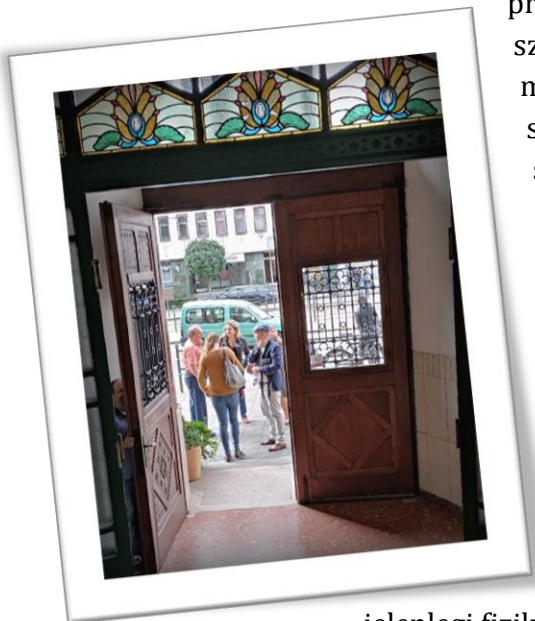
A jól ismert lépcsők végigjárásával indult az időutazás, kissé lassabb tempóban, mint amikor anno a leckekönyvbe kellett megszerezni egy-egy aláírást, vagy időben odaérni az első vizsgázó tapasztalatait meghallgatni. (Természetesen a

jelenlegi fizikai állóképességünk nem befolyásolta a gyorsaságunkat.)

Ahogy haladtunk el a termék előtt, mintha ajtók nyíltak volna meg, úgy tűntek fel az elfelejtettnek hitt emlékek. Voltak köztük kellemesek, kevésbé kellemesek, mégis nevetve, jókedvűen értünk fel a 2. emeletre.

Itt „tantermi keretek között” próbáltuk elmesélni 19 év örömét és bánatát, kivel mi történt. Néha nehéz volt elkezdni, néha nehéz volt befejezni. Nem csodálkozom, hogy nem tudtunk találkozót szervezni, hiszen mindannyian a csatáinkat vívtuk a saját kis életünkben. Mégis mindannyian Isten gondviselésében éreztük magunkat a nehézségek idején is.

Visszagondoltunk az itt eltöltött tanulmányainkra is. Mindannyian maradtunk a kaptafánál, és akár kisebb-hosszabb kitérők után, de az oktatás, hitoktatás (vagy mindkettő) visszatért életünkbe. Ha nem is volt mindig egyszerű, de abban egyetértettünk, hogy itt megtanultunk tanítani. Emellett mindig ott volt az az 1-2 tanár, akikhez fordulhattunk akár szakmai, akár magánéleti problémával. Ha segítség kellett, nem voltunk magunkra utalva. A tudat, hogy számíthattunk valakire, akárcsak annyiban, hogy meghallgat, nagyon fontos volt, hiszen nem könnyű 18 évesen eligazodni a világban, vagy akár diploma után megtenni a kezdeti lépéseket. Ezekhez a tanárokhöz nem csak hallgatóként fordulhattunk, segítőkészet nyújtottak diplomaszerzés utáni éveinkben is.

A beszélgetés egy közeli vendéglátóhelyen folytatódott egy tál étel mellett. Nem tudtuk kikerülni a „szakmázást”, megosztottuk a tanítással kapcsolatos problémáinkat, megbeszéltük, ki hogy old meg egy-egy helyzetet, egymásnak ötleteket, segítséget tudtunk adni.

Hogy azért mégse unalmas pedagógusebédde sülyedjen a nap, visszakanyarodtunk a hajdani főiskolás-kollégista történetekhez, amelyeken jókat nevettünk, vagy épp csodálkoztunk, hogy az valóban megtörtént-e. (Valóban megtörtént.)

A beszélgetés végefelé még egy 20 évvel ezelőtti megkezdett dogmatikai vitánkban is sikerült közös nevezőre jutnunk, bár szinte szóról szóra onnan indultunk,

ahol anno abbahagytuk. Talán kellett ez a 2 évtized tapasztalata, ahogy Isten formált minket, és most, ennyi idő után összeillesztette gondolatainkat.

A találkozó végén meg is beszéltük, hogy egy év múlva újra találkozunk, és ezt az eddig elhanyagolt csoportközösséget addig is életben tartjuk a digitális tér segítségével.

Istennek legyen hála ezért a napért, ezért a közösségért és segítő tanárainkért!

Kósa Zsuzsanna

tanító – református hitoktató

Hírek

Első évesek pályamotivációs felmérése 2022

Munkánk szerves részét képezi a hallgatói életút követése, melynek első lépcsőfokát a képzés első szemeszterében zajló pályamotivációs kérdőív jelenti. Idén ősszel immár ötödik alkalommal került sor a felmérésre, melyben idén 21 fő hitéleti (hittanár-nevelőtanár, kántor, katekéta-lelkipásztori munkatárs és teológia-lelkész) szakos és 17 fő tanító szakos hallgató vett részt.

Mind az intézmény, mind a szakválasztásukra igaz, hogy eredeti terveiknek megfelelően sikerült felvételt nyerniük. Többségük a Debreceni Református Hittudományi Egyetemet az egyetem jó hírneve, földrajzi közelsége és egyedi képzési profilja miatt választotta. Szakválasztásukban rendkívül meghatározó volt, hogy azzal foglalkozhassanak, amivel szeretnének és hogy tovább gyarapíthassák tudásukat. Mindkét képzési területen tanulók számára kiemelt fontosságot tulajdonítottak a szakválasztásukban az elhivatottságuknak. Leendő szakmájukat/hivatásukat leginkább társadalmi hatásuk és szakmai autonómiájuk miatt értékelik legmagasabbra, legkevésbé az anyagi megbecsültsége miatt. A hitéleti szakos hallgatók többsége egyházi intézményből, a tanító szakosok pedig nagyobb arányban állami középiskolából érkeztek az egyetemünkre.

A felsőoktatási éveik alatt a külföldi tanulmányok folytatására a hitéleti szakos hallgatók közül, legalábbis a tervek szintjén, arányaiban többen vállalkoznának, míg a tanítósok közül minden hatodik, addig a hitéleti szakosok közül, minden harmadik. Alapvetően optimistán állnak az előttük álló kihívásokhoz. A tanévben a hitéleti szakos hallgatók majdnem kétharmada, a tanító szakosok fele lakik kollégiumban.

Morvai Laura

Hangolódó

Advent

Advent. A várakozás ünnepe, amikor mindennek a békéről és a szeretetről kellene szólnia. Egész évben a sötétben tapogatózunk, s nem vesszük észre, hogy a fény forrása ott gubbaszt mellettünk, s csak arra vár, hogy megszólítsuk Őt.

Advent. Az időszak, amikor mindenki kicsit más, mindenki vágyik valami nagy, világot átfogó melegségre, ahol az emberi szívek megenyhülhetnek. A világban oroszlánként ordító zaj most elhalkul. Csend van, mégsem tudunk vele mit kezdeni, s nem tudjuk már átélni úgy, mint régen.

Advent. A szó, amely mindenki szívébe reményt és békét hoz. Íme, meggyújtottuk a gyertyákat, de az ünnep elmúltával vajon megmarad-e ez az áldott érzés? A rideg hónapok során vajon nem felejtettük el Kit is várunk ebben az időszakban?

Szeles Emese

*Áldott adventi készülődést
és családi körben megélt
karácsonyi örömet
kívánunk alumni
közösségünk minden
tagjának!*

